

(E -) fietsen

Ik trap natuurlijk een open deur in, (wat wel krachten spaart) als ik zeg dat Nederland een echt fietsland is. Het hele jaar door, winter, voorjaar, zomer of herfst, trappen we duizenden kilometers bij elkaar. Bij mooi weer meer dan bij slecht weer, maar fietsen doen we. Naar ons werk, biljart- of kaartclub, gymnastiekgroepje of bejaardensoos. En we mogen kerk en kroeg natuurlijk niet vergeten. We fietsen ons zagezegd te pletter. En dat doen we niet zoals in veel buitenland op de gewone rijweg of soms de autoweg, maar keurig netjes op speciaal aangelegde fietspaden of rustige polder- of heidewegen. Honderden fietsroutes kent ons platte land, die ons langs dijken, sluizen, kerken en kroegen, kastelen en kerken voeren door een fraaie bos- of weidelandschappen. We doen dat georganiseerd via fiets vierdaagsen of speciale fietsroutes of uit de vrije hand met starten maar en we zien wel waar het schip strandt.

We deden dat vroeger op onze gewone dagelijkse fiets met een stevig frame en stoere dikke banden. Nu hebben we daarvoor de toerfiets, wielrenfiets, snorfiets, bromfiets en, de laatste jaren, de E – fiets. De goede Nederlandse naam voor E - fiets is E - bike. Op die laatste fiets fietsen we niet, maar biken we. Je moet tenslotte met de tijd meegaan.

Die Elektrische fiets neemt een steeds groter vlucht. In het begin wat aarzelend, maar nu heeft iedere zichzelf respecterende oudere niet alleen een rollator, maar ook een elektrische fiets. En we snorren er wat mee af. Eerst voorzichtig, maar nu in tempo's, die vroeger Woutje Wagtmans, Wim van Est of "le fou pedalant" (Gerrit Schulte) niet zouden hebben misstaan. Zo zagen we in het begin duizenden grijze hoofden het landschap en de fietspaden steeds onveiliger maken, nu is daar ook de categorie scholieren en ander jeugdige spul bijgekomen. Ook bij hen overheerst het gemak van de elektrische voortbeweging, zeker na een nachtje stappen.

Vooraf in vroeger jaren gold er ook een zedelijke norm. Vooral de dames onder ons moesten deze toepassen. Wanneer ze een stevige tegenwind hadden en de rok omhoog waaide, moest deze acuut naar beneden worden getrokken, zodat mannelijke tegemoetkomers niet in de verleiding zou komen om onwettelijke taal naar hun vrouwelijke lotgenoten te uiten. Nu is dat veel veranderd daar de meeste fietsers van het vrouwelijke geslacht de fiets in een lange broek berijden. Rooms katholieke geestelijke bedienaren mochten niet zo maar fietsen. Toen ze nog hele dagen in toga of soutane rond liepen was hun fietsende vervoermiddel een damesfiets. Denkt u maar aan Eric Odekerke uit het bekende boek "Dagboek van een herdershond". De leden van een kloosterorde moesten aan bepaalde voorschriften voldoen. In "Kap en Koord", het Nederlandse clubblad van de overgebleven Paters Kapucijnen (weet u nog? : de paters op de blote voeten in sandalen)las ik enkele maanden geleden het volgende reglement van 13 oktober 1939.

1. Wanneer de pater Gardiaan(overste) in overleg met de Discreten van het klooster (= voltallige huisbestuur) meent, dat iemand ernstige redenen heeft om te fietsen, moet hij zich wenden tot het Provinciale Definitorium (= het voltallige provinciebestuur) met een brief, waarin het doel van het verzoek, de omstandigheden van personen en plaatsen nauwkeurig uiteen worden gezet.

2. Het Provinciale Definitorium geeft uitsluitend permissie om te fietsen voor die werkzaamheden, die volgens het verstandig oordeel van den plaatselijke Overste moeilijk anders dan per fiets kunnen verzorgd worden. Indien het gebruik van bus of tram mogelijk is, mag er niet gefietst worden.

3. Voor ontspanning alleen wordt fietsen niet toegestaan.

4. De Oversten waken er voor, dat niemand wegens het gebruik maken van de fiets op een of andere wijze iets aan zijn kleding verandert. Alleen zorge men, om reden van welgevoeglijkheid, steeds slagkousen te dragen, ook in de zomer.

5. Bij felle kou kan het geoorloofd zijn bij het fietsen kousen - en zo nodig ook schoenen - te dragen. In dat geval vrage men oorlof aan zijn Overste, aan wiens oordeel men zich altijd kan en moet onderwerpen.

6. Niemand mag een fiets voor uitsluitend eigen gebruik hebben.

Ja, het kloosterleven was toch al niet gemakkelijk met de beloftes van zuiverheid, gehoorzaamheid en armoede, die de heren clerici en dames “bruiden van de Heer” moesten afleggen en dan ook nog eens met de blote voeten door weer en wind op de fiets. Onze Lieve Heertje en nog meer zijn aardse plaatsvervangende ondergeschikten maakten het zijn bedienaren niet gemakkelijk.

Ik wens u een aangename fietszomer met goed fietsweer, onderweg een heerlijk bakkie leut of glaasje prik en aan het eind van de rit een stevige pint Trappistenbier of Abdijbier. Proost !

Augustinus